

ZARZĄDZENIE

Dnia 27 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

W związku z pismem skazanego D. D. z dnia 16 maja 2025 r. (wpływ do Sądu Najwyższego w dniu 20 maja 2025 r.), określonym przez autora jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2022 r., II KK 66/22, o oddaleniu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego jako oczywiście bezzasadnej, stanowiącym sygnalizację o jakiej mowa w art. 9 § 2 k.p.k., nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy z urzędu postępowania o wznowienie postępowania kasacyjnego we wskazanej wyżej sprawie (art. 542 § 3 *a contrario* k.p.k.).

UZASADNIENIE

W realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do podjęcia przez Sąd Najwyższy czynności skutkujących wznowieniem z urzędu postępowania kasacyjnego zakończonego powołanym na wstępie postanowieniem Sądu Najwyższego.

Z pisma skazanego D. D. wniesionego do Sądu Najwyższego wynika, że bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. („nienależyta obsada sądu”) w toku postępowania przed Sądem Najwyższym,

upatruje on w fakcie udziału w składzie orzekającym tego Sądu SSN Andrzeja Tomczyka, określając go jako „neoKRS”.

Skazany w swoim „wniosku” odwołuje się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (ETPCz), w których Trybunał rozstrzygnął o braku spełnienia przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 – dalej w tekście ustawa o KRS z 2017 r.) standardów niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej, a których konsekwencją stało się uznawanie przez sądy krajowe, w tym w szczególności przez Sąd Najwyższy, wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., związanej z udziałem w składach orzekających Sądu Najwyższego i sądów powszechnych osób powołanych na urząd sędziego z udziałem tego niekonstytucyjnego organu, sprzecznego z art. 187 ust. 1 Konstytucji RP. O takiej wykładni art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przesądziła m.in. zachowująca moc obowiązującą uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. &). W odniesieniu do sędziów Sądu Najwyższego powołanych we wskazanym wyżej trybie „nienależyta obsada sądu” ma miejsce zawsze bez konieczności badania dodatkowych okoliczności (zob. pkt 1 powołanej wyżej uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r. oraz pkt 2 zdanie drugie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/23, OSNK 2022, z. 6, poz. 22).

Wznowienie postępowania kasacyjnego z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. jest wprawdzie dopuszczalne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2023 r., II KO 73/22), jednak w realiach niniejszej sprawy taka decyzja procesowa nie wchodzi w grę.

Rzecz bowiem w tym, że SSN Andrzej Tomczyk, który tworzył skład orzekający Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację obrońcy skazanego od wskazanego we wstępnej części niniejszego postanowienia wyroku Sądu Okręgowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie i orzeczeniem z dnia 16 maja 2022 r., II KK 66/22, oddalający tę kasację jako oczywiście bezzasadną, został

powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w 2002 r. Status oraz zgodność z Konstytucją tej Rady nie zostały zakwestionowane, a co więcej w tych okolicznościach do jego osoby nie mają w najmniejszym stopniu zastosowania orzeczenia ETPCz i Sądu Najwyższego, które dotyczą wypłaccie osób powołanych na urząd sędziego Sądu Najwyższego od 2018 r. Brak zatem podstaw do wszczęcia z urzędu postępowania o wznowienie postępowania kasacyjnego zakończonego powołanym postanowieniem Sądu Najwyższego.

Z tych względów zarządzono jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]